

— Нали виждашъ — козарь.

— Козитѣ ли? — Азъ ще ги изколя или ще ги натирия по долищата да ги одрънкать вълцитѣ.

Тѣй, амче какъ! Видишъ ли ти Монката!

Азъ скачамъ, вземамъ си абичката и тръгвамъ надолу. Присмива ми се. Нека се присмива.

— Чувай, да станешъ утре рано, когато квачката подбере пиленцата си надъ черкювскитѣ могили, да наскубишъ вджа за цѣль день.

Иде ми да извикамъ, че азъ намѣсто вджа за снопи, ще наскубя вджа да избегя всичкитѣ... ама, пакъ ще се подхлъзна. Не зная, защо винаги приказвамъ туй, което не е. И нося въ торбата си гущери. Да има край мечки да нося, че старитѣ да се разтреператъ, кога имъ покажа нѣкоя рунтава озжбена.

Ей го Куршуменото кладенче подъ стогодишната меша. Тази нощъ то е разтворило огнено око — потопения пълень месецъ и гледа небето. Да си легна до него и да слушамъ какъ гълчи мешата, какво жумоли то. Да слушамъ само, защото кога приказвамъ, плещя хлапешки работи. Тукъ днесъ се бѣше опрѣла Ганка и плачеше. Бѣлата ѝ гореща пазва притискише силно корубата, а обгорѣлата ѝ ржка висѣше като откършена надъ водата.